

»единъ офицеринъ който, съ носянието на прошката, доведи ни и коля, малко по удобни отъ тѣзи що ни докарахъ, за да ся вжрнемъ.«

» — Сбогомъ, слѣдователно,« отговори Джлгоруки; »забравете сичкитѣ непреятелски причини що може да имате къмъ меня; наповняйте си по нѣкоги нечастиятѣ що оставяте тука и що нѣма вѣки да видите. Лишени отъ сичкитѣ потрѣбни нѣща за животътъ, ние начинаваме да погинваме подъ товарътъ на нашето бѣдствие. Да не сѣкате че прѣкалявамъ, и ако ся сжмнѣвате, елате виште синъ ми, джщеря ми и снаха ми що ся налѣгали на джскитѣ болни и безсилни безъ да могатъ да ся повдигнатъ. Недѣйте имъ отказва утѣшението за да имъ кажете сбогомъ.«

»Менчиковъ и сестра му не можяхъ да видятъ това печално гледалище безъ да ся докачатъ; тѣ казахъ на Джлгоруки че не можѣтъ да говорѣтъ въ негова полза тамъ дѣто отиватъ, безъ да ся зематъ като прѣстѣпници; но, въ мѣстото що оставятъ, тѣ можѣтъ да му издѣйствуватъ сичко това що имъ иде отъ ржка за неговото утѣшение — като му подарихъ бащенната си и тѣхна кжца.

»Тя е удобна,« казахъ му тѣ, »и добрѣ снабдена съ скотеки животни, кжщни птици и други потрѣбни нѣща що ни ся пратихъ отъ незнаени приятели. Приеми ги съ драго сжрце както ние ти ги оставяме; ти може отъ утрѣ да ги завладѣешь — понеже ние излѣзваме твжрдѣ рано.«

»Дѣйствително тѣ излѣзохъ на утрѣнната твѣрдѣ рано за Тоболскъ, главенъ градъ въ Сибирь. Въ пжтуванието имъ нищо извжкредно ни достойно за заблѣжка не имъ ся случи, освѣнь че тѣ бѣхъ съ селскитѣ си дрѣхи отъ Якучкъ до Тоболскъ. Въ Москва, едвамъ можяхъ да ги познаѣтъ, до толкова тѣ бѣхъ ся измѣнили въ сѣко отношение.

»Царицата ги прие съ голѣмо удоволствие и съ голѣма благосклонность; тя прибра княгинята Менчиковъ като царека дѣвойка, и я ожени послѣ съ Г. Бирена, синъ на Г. Бирена пржвъ камергеръ на